

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Η ΕΛΜΙΝΝΑ (Α΄.)

Γνωρίζετε τὴν κόρην, ἥτις
μ' ἐν βλέμμα της διωρεῖ παλμούς;
Εἶν' ἐρασμία ἢ μορφή της,
ἔχει γλαυκοὺς τοὺς ὀφθαλμούς.
Ἐπὶ τῶν ὤμων της κυμαίνει
κόμης ξανθῆς πλεξίς διπλῇ.
Ἰδέτε, ἀφελῆς προδαίνει
Εἶν' ἢ Ἐλμίννα ἢ καλῇ.

Ἰδέτε· ἂν αὐτὴ βαδίζῃ,
πῶς βαίνει τόσον ἐλαφρά;
Μειδιάμα λεπτὸν στολίζει
τὰ χεῖλη της τὰ ἀνθηρά,
καὶ πάντοτ' εἶνε μειδιῶσα,
ὥσει αὐγῆς ἀνατολῇ
τὴν ἀνοιξὶν μας χαιρετῶσα·
Εἶν' ἢ Ἐλμίννα ἢ καλῇ.

Εὐλόγιστος, νομίζεις, κλίνει
εἰς τοῦ ζεφύρου τὴν πνοήν,
τὴν γῆν ἡμῶν, θαρρεῖς, αἰνῶνι
πρὸς ἄλλην ἵπταται ζωήν.
Ναί· πτέρυγας, θαρρεῖς, ἀνοίγει,
ἀλλ' ἀφανεῖς· τί ὠφελεῖ;
Σκιά μᾶς δίδεται ὀλίγη·
Εἶν' ἢ Ἐλμίννα ἢ καλῇ.

Τὴν ἴδετ' ἔφιππον πῶς τρέχει;
Διέρχεται ὡς ἀστραπή,
τὸν ἀνεμὸν μαζὺ της ἔχει,
καὶ φεύγει, φεύγει ὡς ῥιπή.
Τὸ στήθος της ἀνάκινετται,
τὸ βλέμμα σπινθηροβολεῖ.
Τὴν ἴδετε, πτωχοὶ ὀδύονται;
Εἶν' ἢ Ἐλμίννα ἢ καλῇ.

Ἐκείνη εἶνε, ναί, ἐκείνη!
Παρήλθεν· ὀπισθεν αὐτῆς
ἐν ὄνειρον γλυκὺ ἀφίνει.
Ὡ! ἄλλο πλέον μὴ ζητῆς.
Ἄρκετ' καὶ τοῦτο· καὶ μὲ πόνον,
ὅστις αὐτὸ ἀναπολεῖ,
τὸ πᾶν θά λέγῃ λέγων μόνον·
Εἶν' ἢ Ἐλμίννα ἢ καλῇ.

40 Ἰουνίου 1871.

Η ΕΛΜΙΝΝΑ (Β΄.)

μετὰ 8 μῆνας

Ἐγνωρίσατε τὴν κόρην, τὴν τοσοῦτον συμπαθεῖ,
ὥστε μὴ νῦν πρὸς τὸ θεῖον ἂν ἀνέπεμπε δεήσεις
ὑπὲρ πάσης δυστυχίας, ἥθελεν εἰσακουσθῆς;
Εἰς πτωχὸν ἐκείνη ψάλτην, ἂν ἐνέπνεε ποιήσεις

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ.—ΕΤΟΣ Α΄.]

δόξαν ἄφθαρτον εἰς τοῦτον θὰ ἐχάριζεν ἐπίσης.
Πόσα ἤλπιζέ τις! Ὅμως, ὦ ἐλπίς ἀπατηλῇ,
ὦ ἀπάτη ψυχικῇ!
Ἦ Ἐλμίννα ἢ καλῇ
ἔγινε κακῇ, ἔγινε κακῇ.

Λέγουν ὅτι μετεβλήθη. Ναί, καὶ εἶνε ἀληθές.
Τί πικρὰς ἐκφράσεις, λέγουν, ἔχει τῶρα εἰς τὰ χεῖλη!
Σήμερον γελᾷ μὲ δ, τι εἶχεν ἴσως κλαύσει γῆς,
δὲν λαλεῖ μετ' ἀφελείας, ὅπως πάντοτε ὠμίλει,
ἀδιάφοροι τῇ εἶνε πάντες, εἰ καὶ πάντες φίλοι.
Ψάλε, λύρα, ᾄσμα πόνου. Ἐν ἐμοὶ ἀντιλαλεῖ
λύπη καὶ ἀρμονικῇ,
Ἦ Ἐλμίννα ἢ καλῇ
ἔγινε κακῇ, ἔγινε κακῇ.

Τίς νῦν τὸ πιστεύσῃ; λέγουν ὅτι τὴν ὀφρὺν συσπᾷ
καὶ προσβλέπει ἀγερώχως τὸ ῥιπίδιον κρατοῦσα.
Εἰρωνείαν εἰς τὰ χεῖλη φέρει ὅταν σιωπᾷ,
ἔχει λίθινον τὸ βλέμμα μετρημένα ὀμ. λοῦσα
καὶ πομπῶδη λιτανείαν φαίνεται ψυχρῶς τελοῦσα.
Ποῦ τὸ πρὶν μειδιάμα της, ἡ φαιδρότης ἡ ἀπλῇ
καὶ τὸ βλέμμα τὸ γλυκὺ;
Ἦ Ἐλμίννα ἢ καλῇ
ἔγινε κακῇ, ἔγινε κακῇ.

Αἱ μακραὶ ξανθαὶ πλεξίδες δὲν κυμαίνουν ἐλαφρά!
εἰς τὰ νῶτά της — ἡ κόρη τῶρα ἔγινε Κυρία —
Ἀναδέεται ἡ κόμη ἡ ὠραία καὶ μακρά...
Οὕτω καὶ τῶν αἰσθημάτων περιστέλλ' ἡ ἡλικία
τὰς ἀθῶας διαχύσεις καὶ τραχύνει ἡ καρδιά.
Ψάλλε, λύρα, ᾄσμα πόνου. Ὡ πικρὰ μεταβολῇ
ἡ ξανθὴ ἡ θελκτικῇ,
ἡ Ἐλμίννα ἢ καλῇ
ἔγινε κακῇ, ἔγινε κακῇ.

Ἔρχετ' ἔφιππος! Ὁ ἵππος νέφη κόνεως πατεῖ.
Πλησιάζει τῶν πετάλων τὸν βαρὺν ἀκούω κτύπον,
τὴν ἐσθῆτά της ν' ἀρπάσῃ ὁ ἀήρ, θαρρῶς, ζητεῖ.
Ἐφθασε... παρήλθ' ἐχάθη... ὥς τι ὄναρ καταλείπον
ὀπισθεν τοῦ τὴν πικρίαν αἰσθημάτων αὐξιλύπων.
« Αἶ! πλανᾷσαι! » πρὶν συνέλθω, ἐν ἐμοὶ ἀντιλαλεῖ
εἴρων φράσις μυστικῇ:
Ἦ Ἐλμίννα ἢ καλῇ
ἔγινε κακῇ, ἔγινε κακῇ. »

Καὶ ὁσάκις τὸν νοῦν γρέφων πρὸς τὸ παρελθὸν ποθεῖ
νέα ὄνειρα ν' ἀντλήσω, ἡ ἐλπίδα, ἂν μοὶ μένῃ,
Καὶ παλμῶν ἐμοῦ ἀρχαίων με παλμὸν ν' ἀναμνησθῶ,
Ἡ αὐτῆφων ἑντόσιμου τὴν καρδίαν μου ψυχραίνει.
Φεῦ! τὰ πάντα μεταβάλλων πῶς ὀχρόνος διαβαίνει!
Παῦσε, λύρα μου, τὸ ᾄσμα. Εἰς καρδίαν δὲν λαλεῖ.
Παῦσε, λύρα μου, ἄρκετ'...
Ἦ Ἐλμίννα ἢ καλῇ
ἔγινε κακῇ, ὦ! κακῇ, κακῇ.

40 Φεβρουαρίου 1872

ΙΩ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ